

Samen Kerk

Z o m e r 2 0 1 8

Uitstapje van de Peelkathedraal naar kleine basiliek

Uiteraard is de Grote kerk van Venray de beste kerk van de hele wereld en vanzelfsprekend doet de Paterskerk daar niet voor onder. Maar stel, gewoon stel, dat er nog een kerk in ons bisdom zou zijn die een bezoek verdient, dan zou dat wat mij betreft zomaar de Basiliek van het O.L.V. van het H. Hart in Sittard kunnen zijn.

Op mijn werkkamer staat een beeldje van O.L.Vrouw van de basiliek, afkomstig uit het huis van mijn peettante zaliger. De familie van mijn moeder 'had iets' met de basiliek in Sittard. De kerk is niet groot, maar wel enorm druk: neogotiek met heel veel krullen in groen, rood en goud. Je moet ervan houden. Op alle muren en pilaren zijn schilderijen en tegeltjes met ex-voto's te zien: familienamen, plaatsnamen met smee- en dankbeden vullen de kerk. Mijn moeders familie kwam uit de nabijheid van Sittard en in de tijd dat de basiliek werd

gebouwd, heeft de familie daar zeker een steentje aan bijgedragen, getuige de vermelding van de namen van mijn overgrootouders, ergens boven een pilaar. Wanneer we –als kinderen– mee mochten naar 'de stad', stond doorgaans ook een bezoekje aan de basiliek op het programma. Bidden, een kaars aansteken en vanzelfsprekend werden we gewezen op de namen van onze voorouders.

Na mijn vroege herinneringen aan de basiliek, daterend uit de jaren zestig, raakte de kerk uit beeld. Zoals dat gaat als je jong bent: het leven neemt je in beslag. Sittard werd een herinnering en de basiliek raakte op de achtergrond. Zo heel af en toe, als ik in de buurt was, liep ik er binnen. Dat gaf een prima gevoel, maar daar bleef het dan ook bij.

Een aantal jaren gelden heb ik deze kerk herontdekt. Nog steeds bleek het mogelijk om een tegeltje te laten maken en plaatsen. Nou had het leven mij dan wel geen kinderen, maar wel drie petenkinderen gebracht. Inmiddels zijn ze alle drie volwassen. Goeie kinderen, maar wel kinderen van onze tijd. Hoezeer ik als peetoom ook mijn best dacht te doen en hoe goed de relaties ook zijn: het lijkt er –verdrietig genoeg– op dat de kerk geen plek meer heeft in hun dagelijks leven. Dus besloot ik een tegeltje te laten maken met de bede om bescherming voor hen, met vermelding van hun roepnaam. Jonge mensen van deze tijd, waarin zoveel heel vluchtig is, zagen zo een paar jaar geleden hun naam ineens vereeuwigd op een tegeltje in een kerk. Het was een manier om hen te laten merken dat niet alles in het leven zo vluchtig is als een whatsapp; dat er Eén is die blijft en dat ze een plek hadden om naar toe te gaan als het leven hun misschien eens niet zou toelachen.

De donderdag probeer ik vrij te houden van verplichtingen en op die dag is er ook markt in Sittard. Om half elf is er dan altijd een mis in de basiliek: de zgn. Marktmiss. Als de

parochiebesognes het mij toestaan, ga ik graag 'op bedevaart' naar de basiliek, om de Marktmis mee te vieren. Er is dan altijd een misintentie voor de 'kinderen van de kinderkrans'. Dat is nog zo iets typisch eigens van de basiliek wat onze moeder ons inprentte. Bij onze geboorte had zij ons laten inschrijven als lid van de kinderkrans. Tegen een eenmalige kleine gift konden hun ouders hun kind in de basiliek in een boek laten inschrijven. Voor die kinderen van de kinderkrans werd er o.a. wekelijks een mis opgedragen en continu brandde er bij het tabernakel een kaars

voor hen. Dat was toen zo en dat is nog steeds zo. Meer dan eens kom ik grootouders tegen die er moeite mee hebben dat hun kleinkind niet gedoopt is. Dan wijs ik wel op deze mogelijkheid die er nog steeds is: een plek waar voor kinderen gebeden wordt. De basiliek in Sittard: een plaats om naar toe te gaan en ook weer naar terug te gaan. Misschien iets voor een uitstapje deze zomer?

Deken Smeets

Redactie Samen Kerk zoekt uitbreiding...

Beste lezers,

Al vaker is onder de aandacht gebracht dat we als redactie van het blad Samen Kerk uitbreiding kunnen gebruiken. Deze keer doe ik dit verzoek op persoonlijke titel. De aanleiding hiervoor is dat ik na de zomer geen vast onderdeel meer van de redactie uit zal maken, daar ik dan aan de diakenopleiding zal beginnen op Rolduc en daar mijn vrije uren voor nodig zal hebben. In goed overleg heb ik daarom de afweging gemaakt deze taak neer te leggen. Dus aan jullie het verzoek om bij uzelf na te gaan of u er iets voor voelt om in deze redactie plaats te nemen. Of wellicht kent u iemand die affiniteit heeft met kerk en actualiteit? Neem gerust contact op met Ger Claessens (onze redactievoorzitter) per mail grclaessens@home.nl

Met vriendelijke groet, Arthur Gerritzen

— OPROEP —

De Paterskerk is op zoek naar een vrijwilliger die 1 keer in de week van 09:30 – 10:30 uur de administratie kan bemensen: telefoon aannemen is wel het belangrijkste.
Informatie bij Ger Claessens, tel. 636187.

De zeven sacramenten: het Huwelijk

- + *Het Doopsel*
- + *De Eucharistie*
- + *Het Vormsel*
- + *Het Huwelijk*
- + *De Ziekenzalving*
- + *De Biecht*
- + *De Priesterwijding*

De Bijbel begint met de schepping van man en vrouw naar Gods beeld en gelijkenis. Het is God die de mens uit liefde heeft geschapen, en de mens ook tot de liefde roept. Volgens de Bijbel zijn man en vrouw voor elkaar geschapen. Als een man en een vrouw elkaar ontmoeten en van elkaar gaan houden, liefhebben, willen ze altijd bij elkaar zijn. Het is de wens van God, dat man en vrouw een verbond sluiten voor de rest van hun leven: de vorm die de kerk daarvoor heeft, is het kerkelijk huwelijk.

Het is Jezus die wijst op het belang van het huwelijk, door in zijn eerste openbare optreden aanwezig te zijn op het bruiloft te Kana. God is de stichter van het huwelijk, omdat de roeping ertoe is gegrift in man en vrouw. Het is daarom met recht een sacrament. De echtgenoten beloven elkaar de liefde ten overstaan van de gemeenschap, vertegenwoordigt door de priester. Ze geven elkaar hun ja-woord, om op deze manier te worden verbonden door God, wetende 'dat wat God heeft verbonden, een mens niet mag scheiden'.

Trouwen in de katholieke kerk
Vroeger was het burgerlijk huwelijk een formaliteit. Het échte trouwen gebeurde als vanouds in de kerk. Nu is dat omgedraaid. Je kunt alleen in een kerk trouwen als het burgerlijk huwelijk is gesloten. Het kerkelijk huwelijk is aanvullend aan het burgerlijk huwelijk. Dat verschilt overigens met andere landen, waar soms het burgerlijk en kerkelijk huwelijk naast elkaar

kunnen plaatshebben.

Toch besluiten nog veel mensen om 'voor het altaar' te trouwen. De sfeer en de rituelen in een kerk zijn voor mensen zo belangrijk, dat ze graag voor de belangrijkste dag in hun leven naar de kerk gaan. De sfeer is immers anders dan in een zaal van het stadhuis of een romantische locatie waar je kunt trouwen. Er heerst een stilte, kaarsjes branden, er is gewijde muziek. Maar het komt ook voor, dat je in de kerk trouwt omdat je ouders het zo erg vinden als er alleen de gang naar het stadhuis is.

Maar er is meer: er zijn wezenlijke verschillen met een burgerlijk huwelijk. Het kerkelijk huwelijk is een sacrament, één van de zeven die de rooms-katholieke kerk kent.

Wat betekent het sacrament?

Het wezen van het huwelijk is de vereniging van een man en een vrouw: het is een werkelijkheid waarin de liefde van God zich openbaart. Al in het scheppingsverhaal wordt dit verbond tussen man en vrouw genoemd. Een burgerlijk huwelijk is een bezegeling van elkaars liefde om voor elkaar te zorgen, in goede en slechte tijden, op papier vastgelegd. Toch kan de afspraak worden verbroken. Het kerkelijk huwelijk wordt gezien als een onverbreekelijke band van de mens als man en vrouw. God is actief aanwezig in de liefdesrelatie tussen mensen: God heeft niet alleen de mens uit liefde in het bestaan geroepen, Hij heeft de mens ook een aangeboren roeping gegeven om

elkaar lief te hebben.

De eerste vrucht van een katholiek huwelijk is vooral het waarmaken van het liefdesverbond van God en de mens. Tot in eeuwigheid. Relaties tussen mensen kunnen vluchtig zijn, eindig ook. Het verbond via het huwelijk met God, is eeuwig, altijd geldend en kan daarom niet verbroken worden, 'dat wat God heeft verbonden, kan en mag een mens niet scheiden'.

In de Latijnse ritus heeft de viering van het huwelijk tussen twee katholieke gelovigen gewoonlijk plaats tijdens de heilige Mis (een huwelijksmis), wegens de band van alle sacramenten met het paasmysterie van Christus. In de eucharistie komt de gedachtenis van het Nieuwe Verbond tot stand, waarin Christus zich voor altijd heeft verenigd met de kerk, zijn geliefde bruid, voor wie Hij zich heeft overgeleverd. Dit is de traditionele wijze van een kerkelijk huwelijk. Aan het einde van de mis wordt een gebed of lied opgedragen aan Maria.

Maar er bestaan ook andere vormen: in een woorddienst beamen de echtgenoten elkaar de huwelijkse liefde. De viering wordt geopend met een openingsgebed en passende teksten uit de Bijbel (een evangelietekst) of uit de traditie. Maar ook een tekst uit andere tradities of niet religieus is wel mogelijk. Ook worden passende religieuze liederen gezongen, waarin het huwelijk of de liefde tussen man en vrouw centraal staat. De woorddienst wordt afgesloten met een dank- en slotgebed of

slotzegen.

De kerk erkent het huwelijk pas, als het in een kerk is voltrokken, vanwege de sacramentele werking. Een burgerlijk huwelijk is een onderdeel van de volledige huwelijksvoltrekking. Voor de wet mag je niet alleen in een kerk trouwen (zoals dat bijvoorbeeld in Engeland wel kan).

Wat ook anders is, is de ontbinding van een kerkelijk huwelijk. Voor de wet is het relatief vrij eenvoudig van elkaar te scheiden. Omdat het God is, die het huwelijk voltrekt, is het vrijwel niet mogelijk voor de kerk te scheiden. Volgens het kerkelijk recht zijn er wel mogelijkheden, maar een ontbindingsprocedure is vaak lang en ingewikkeld.

*Bron: www.katholiek.nl
Katholiek.nl startte in 2001 onder de naam Isidorusweb en is toegewijd aan Isidorus van Sevilla, kerkleraar en patroonheilige van het internet.*

*Auteur: Eric van den Berg, initiatiefnemer en oud-hoofdredacteur van Katholiek.nl.
Hij werkt als communicatiestrateg en is auteur. Geeft regelmatig toelichting op katholieke thema's voor RKK/ NCRV, EO, Groot Nieuws Radio, het Nederlands Dagblad en andere media.*

De directeur van de website heeft toestemming gegeven voor plaatsing in ons parochieblad.

HUWELIJKSLIED

God die in het begin uit aarde,
naar zijn beeld,
de mensen voor elkaars geluk
geschapen heeft,
Hij doet u samen zijn, Hij maakt
u man en vrouw,
elkanders brood en wijn,
elkanders woord van trouw.

Zoals van meet af aan een mens
geen antwoord vindt
als hij niet door een mens ten
diepste wordt bemind,
zo zult gij nu voortaan in liefde
en in leed
elkanders antwoord zijn, één
lichaam en één geest.

Zoals ten einde toe de mensen
twee aan twee
hun lange wegen gaan en God
gaat met hen mee,
zo zal Hij met u zijn in leven en
in dood,
Hij wordt uw brood en wijn, en
dit geheim is groot.

Huub Oosterhuis

Programma Samen Kerk- avonden najaar 2018

Hier treft u het programma aan van de Samen Kerkavonden voor de komende periode. Doel van deze avonden is om elkaar te ontmoeten en in geloof met elkaar te groeien. Dit doen we door gevarieerde thema's aan te bieden. U bent van harte welkom om deze avonden bij te wonen. De avonden beginnen om 19.30u in het parochiezaaltje aan de Leunseweg 5 in Venray. Vanaf 19:15 is er gelegenheid om binnen te lopen en alvast onder het genot van een kopje koffie of thee elkaar te ontmoeten. Het thema duurt uiterlijk 21:30. Daarna kan er nog gezellig gepraat worden onder het genot van een drankje en iets hartigs. Per avond wordt een bijdrage van 2 euro gevraagd als tegemoetkoming in de kosten. Bij vragen kunt u contact opnemen met catechist Arthur Gerritzen (06-46656753).

Dinsdag 18 september 19:30

Christelijk muziek die je raakt (reprise)

Arthur Gerritzen zal op veler verzoek wederom ingaan op de waarde van kerkelijke muziek, die onze ziel en ons leven verrijkt. U bent van harte welkom om uw geliefde muziekstuk mee te nemen en ons te vertellen wat u er zo in raakt. Natuurlijk worden de meegebrachte muziekstukken beluisterd.

Dinsdag 30 oktober 19:30

Maria in de kunst (onder voorbehoud)

Deze avond is mevrouw Pascalle Mansvelders bij ons als gastsprekerster aanwezig. Zij is onder andere art-curator bij het Odapark en is zeer bekend met Maria in de kunst. Zij zal ons deze avond verdiepen in de wijze waarop Maria in de kunst vereerd en vereeuwigd wordt.

Dinsdag 20 november 19:30

De voettocht naar Santiago

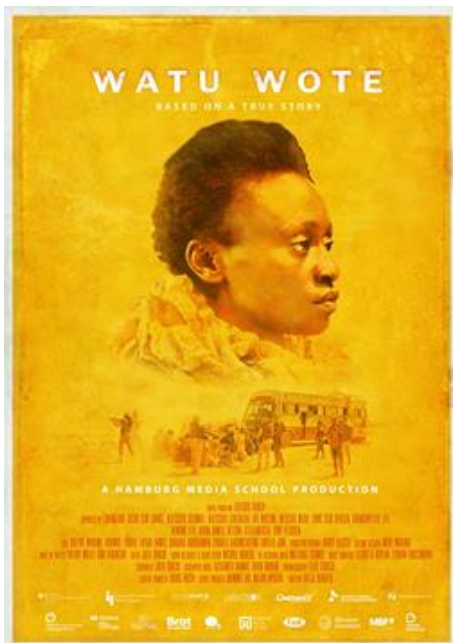
Pastoor Quaedvlieg uit Geleen heeft de voettocht naar bedevaartplaats Santiago de Compostela gelopen. Deze avond is hij te gast en vertelt over zijn ervaringen tijdens de bijzondere voetreis.

Dinsdag 18 december 19:30

Waar gaan we heen met de Kerk?

Samen gaan we met elkaar in gesprek over de toekomst van onze Kerk. Veel is veranderd: van het Rijke Roomse Leven naar de Kerk van nu. Hoe ziet de toekomst van Christus Kerk? Daarbij willen we ons de vraag stellen: is de missie van Christus de Kerk of heeft Christus Kerk een missie? Jong of oud, wees welkom om deel te nemen aan deze inspiratieavond..

Dinsdag 22 januari 19:30

Filmavond Kerk in Nood

Deze avond is Kerk in Nood weer bij ons te gast. Aan de hand van de korte film Watu Wote brengen ze wederom de onderdrukte christenen onder de aandacht. Deze keer aan de hand van deze op ware feiten gebaseerde film over de gespannen relatie tussen christenen en moslims in Kenia.

De ziekenbezoekgroep van de Grote Kerk

Voor een interview met Gerrie Loeffen over deze groep bel ik op een frisse lentemiddag aan bij Verkleijstraat 1 in Leunen.

Gerrie heeft niet veel aansporing nodig. Ze vertelt bevlogen en bewogen over haar vele activiteiten als vrijwilliger in de ziekenbezoekgroep en in de terminale zorg. Voor een afzonderlijk artikel over die laatste vorm van zorg: zie elders in dit blad.

De ziekenbezoekgroep is op 1 maart 1995, net na carnaval, opgericht op initiatief van wijlen deken Coenen. Bij de oprichtingsvergadering waren naast de deken aanwezig de kapelaans Bouman en de Wit. De werkers van het eerste uur waren Gerrie Loeffen, Jeanne Truijen, Maria Wekking, Nol van de Wijngaard en Harrie Zondags. Namens de parochie gingen de leden op bezoek bij zieke parochianen. Zonder boodschap vooraf of met het idee uitdrukkelijk over het geloof te praten. Het gesprek werd bepaald door de zieke. Niets is belangrijker dan een luisterend oor. Mensen willen hun verhalen kwijt en daar komen de bezoekers voor. Volgens Gerrie is het bijzonder dankbaar werk. Zeker niet zwaar of verdrietig maar heel dankbaar. Je hoeft er ook geen cursussen voor te volgen.

In 1995 konden de vrijwilligers nog terecht bij de receptie in het ziekenhuis om daar in de kaartenbak na te gaan of er mensen uit de parochie waren opgenomen. In verband met de toenemende zorg voor ieders privacy mocht dat later niet meer. Als mensen kenbaar gemaakt hadden dat ze bezoek namens de kerk op prijs stelden werden hun namen doorgegeven. Nu zijn de namen van de zieken die een bezoek op prijs stellen afkomstig van de deken, een van de leden van de groep of van andere parochianen.

De groep komt drie keer per jaar bij elkaar bij deken Smeets. De leden wisselen dan ervaringen uit en horen van de deken of van elkaar of er nieuwe adressen zijn die bezocht kunnen worden. Gerrie gaat gemiddeld eens per maand bij haar

zieken langs. Ze haalt dan eerst zuster Emanuel op, die voor vervoer op anderen is aangewezen. Gerrie zet de zuster af bij haar adressen in het Vincentiushuis of de Rooyhof en vervolgens gaan beide dames ieder huns weegs. Gerrie bezoekt tussen de 20 en 30 adressen. Die bezoekt ze niet iedere maand allemaal.

Ze is ook begaan met het lot van de vele eenzame mensen. Die zijn er ook in Venray. Zieke mensen krijgen nog regelmatig aanloop van artsen of verpleegkundigen. Bij mensen die niet ziek zijn maar "alleen maar" eenzaam is ook dat niet het geval.

Schrijnend was een opmerking van een moeder van een redelijk groot gezin die tegen Gerrie vertelde dat haar kinderen niet mét haar praatten maar met elkaar en óver haar.

Een jaar na oprichting van de ziekenbezoekgroep vroeg kapelaan Bouman (nu deken van Heerlen) haar of ze mogelijk belangstelling had voor de terminale zorg. Ze reageerde meteen positief en is nu al 22 jaar in die zorg actief. Op mijn opmerking dat dit toch wel zwaar werk moet zijn, antwoordt ze meteen, dat dat zeker niet zo is. Je kunt heel veel betekenen voor terminaal zieke mensen maar ook voor hun omgeving. Ze zit regelmatig 's nachts bij deze zieken. Hun naaste familie kan dan slapen en de zieke heeft de aanspraak waaraan die in de stille uren behoefte heeft.

Het enthousiasme waarmee Gerrie over haar activiteiten vertelt is bijzonder aanstekelijk. Het is volgens haar te hopen dat haar ervaringen anderen uitnodigen om de ziekenbezoekgroep te komen versterken. De groep zit te springen op aanwas. De gemiddelde leeftijd stijgt en regelmatig vallen ook mensen af omdat ze zelf ziek zijn of vanwege hun gevorderde leeftijd. Het is dankbaar werk, je hoeft er geen moeilijke cursussen voor te volgen. Je hoeft alleen je hart te laten spreken en je oor te laten luisteren. Belangstelling? Bel Gerrie 06-20447133 of 0478-585474.

Ger Claessens.

Kinderboekje

Jezus houdt van alle kinderen, groot en klein!

Hoi kinderen,

het is zomer!!!

Lekker warm buiten (hopen we ;)),
even een paar weekjes vrij van school,
tijd om lekker met vriendjes, broertjes en zusjes te spelen!

Maar soms zijn dat ook de momenten dat er ruzie ontstaat,
jullie willen allebei met hetzelfde speelgoed spelen.

Of mama of papa vraagt om even te helpen,
maar je bent net zo lekker aan het fietsen buiten,
bah daar heb je echt even geen zin in!

Dan is het goed om te vragen aan God de Heilige Geest om je te helpen lief te zijn en te doen wat het goede is.

De Heilige Geest heeft beloofd om ons te helpen om o.a. lief, vriendelijk, eerlijk, goed en geduldig te zijn.

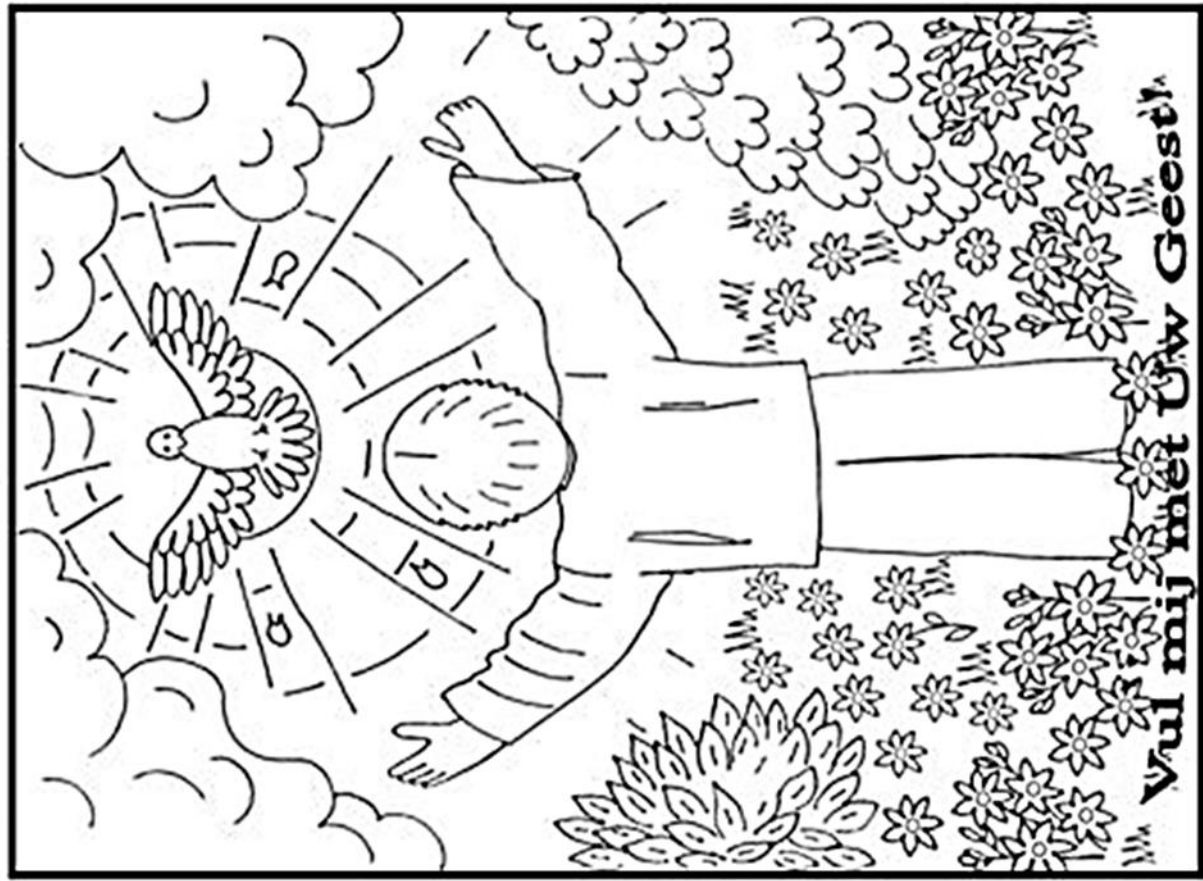
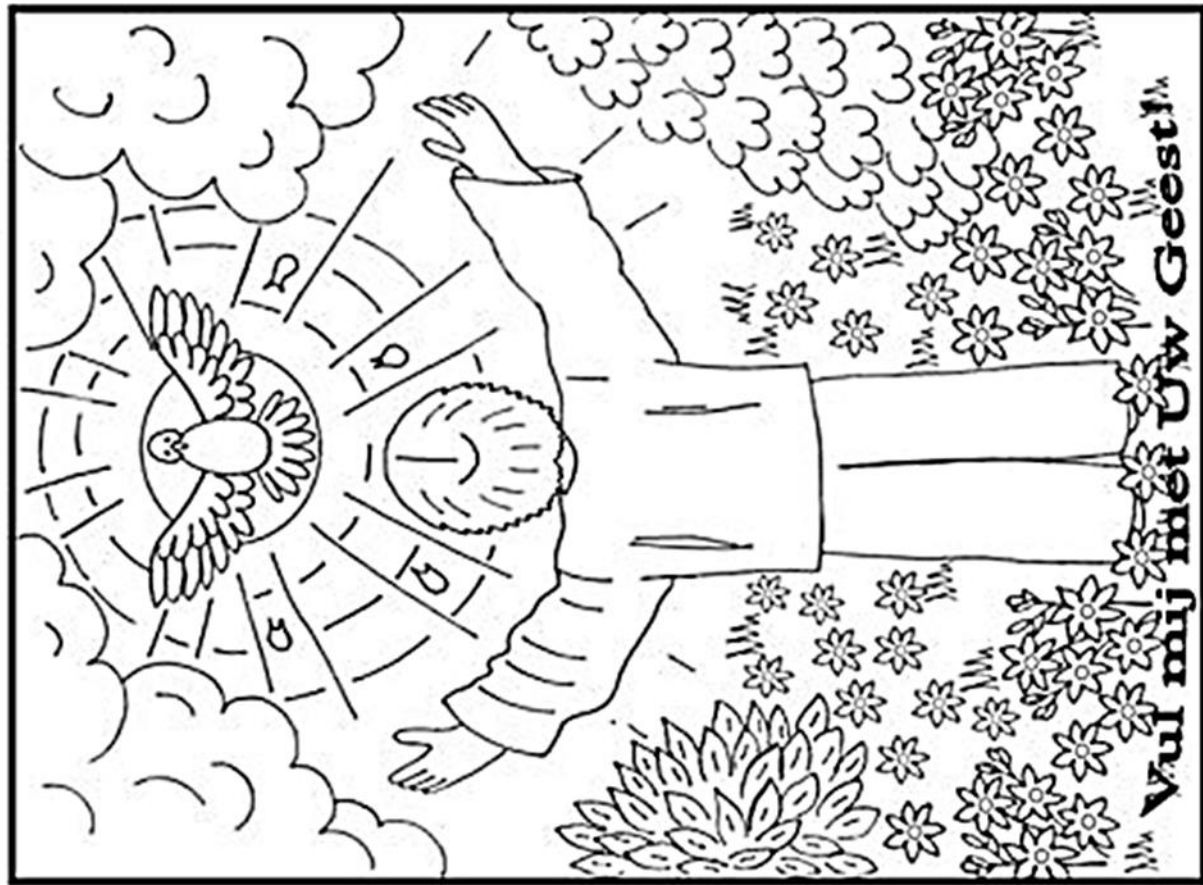
Vraag het de Heilige Geest maar, Hij gaat je zeker helpen!

Fijne zomervakantie!!!

Een mooi liedje vind je op Youtube:
Gods Heilige Geest, Jezus is Koning

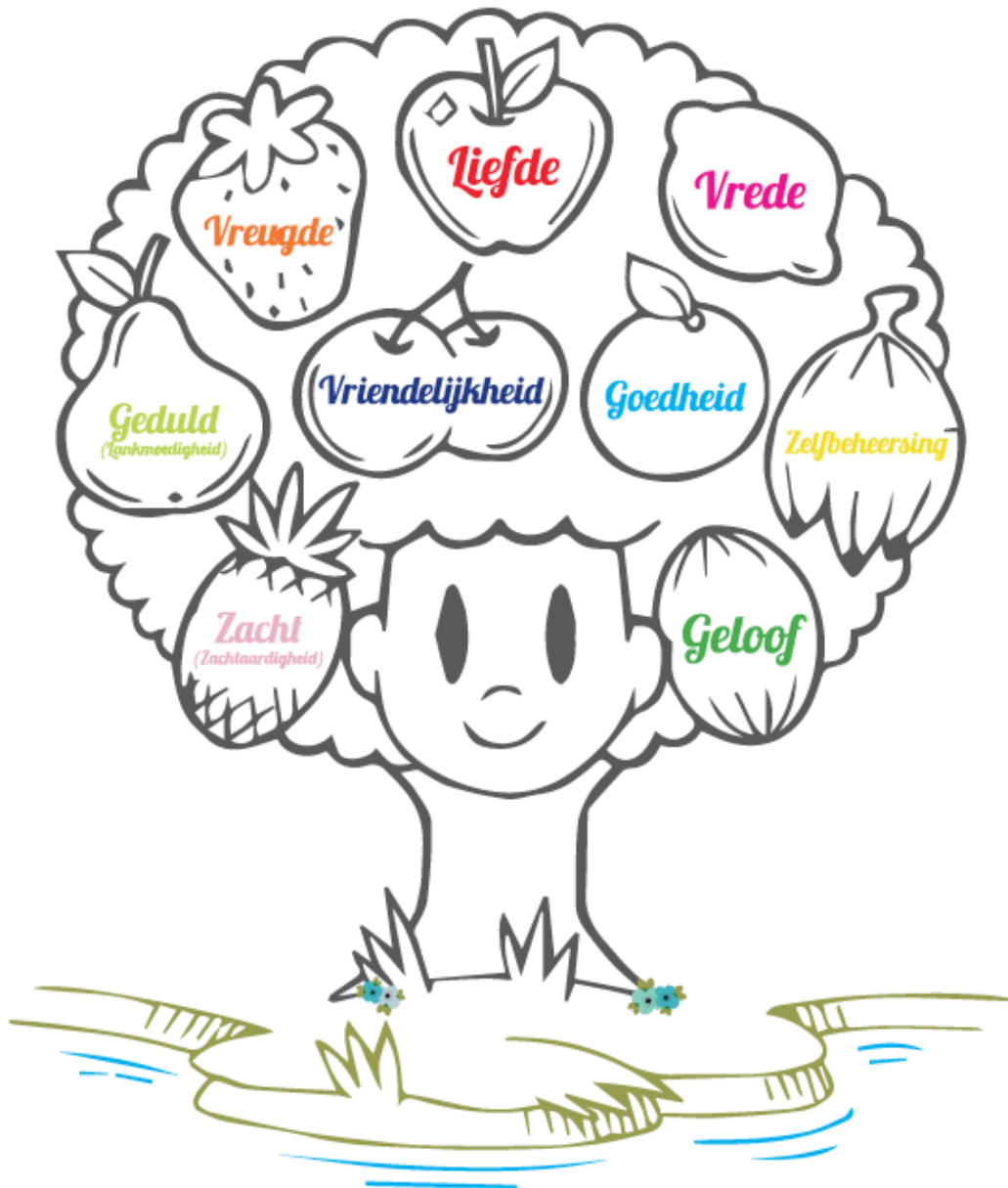

Zoek de 17 verschillen

Vruchten van de Geest

Galaten 5 : 22, 23

'Een boom, geplant aan waterstromen..'

Psalm 1 : 2, 3

Als jullie tips/leuke ideeën/grappige uitspraken etc. hebben,
email ze dan naar samenkerkkinderboekje@hotmail.com

Vrijwilligerswerk van Gerrie Loeffen bij de VPTZ

(Vrijwillige Palliatieve Terminale Zorg)

Al 22 jaar mag ik aanwezig zijn bij mensen die weldra het leven los moeten laten. Het is een heel bijzondere ervaring om hen nog even te mogen bijstaan in de laatste tijd van hun leven. Ieder mens heeft immers het recht om op een zo waardig mogelijke wijze heen te gaan. Nog iets voor hen en de mantelzorgers te mogen betekenen geeft mij een erg warm en voldaan gevoel en vervult mij met dankbaarheid dat ik dit kan en mag doen. Ik hoop nog jaren mijn bijdrage te kunnen leveren aan VPTZ zodat we nog veel mensen een draaglijke laatste tijd kunnen bezorgen.

Wij kunnen ook nog steeds vrijwilligers gebruiken om dit mooie werk te kunnen doen. Palliatieve zorg door vrijwilligers van VPTZ verleend aan mensen in hun laatste levensfase wordt zeer gewaardeerd door de gebruikers, maar is nog onbekend bij veel anderen. Vaak kiezen mensen, die weten dat ze zullen gaan sterven, ervoor om het in hun eigen vertrouwde omgeving te laten gebeuren. Voor naasten is het zorgen voor een ongeneeslijke zieke een zware taak, niet alleen fysiek maar ook geestelijk.

De vrijwilligers van VPTZ kunnen hulp bieden, als aanvulling op de zorg van familie en de reguliere zorg. Ze staan klaar ter ontlasting van de partner, de kinderen, de familie, in feite alle mantelzorgers. Door er gewoon "te zijn" voor degene die gaat sterven zodat deze niet alleen is, ook 's nachts. De vrijwilliger is er dan en doet datgene waar behoefte aan is. Soms is dat gewoon een kopje koffie zetten, een andere keer een praatje maken. Luisteren alleen kan ook voldoende zijn. De aanwezigheid kan overdag zijn, zodat de naaste even tijd voor zich zelf heeft maar ook 's nachts zodat mantelzorgers kunnen rusten. Door de inzet van de vrijwilligers houden de

mantelzorgers het beter vol en samen kunnen ze de wensen van de zieke opvolgen.

De Stichting VPTZ, Vrijwillige Palliatieve Terminale Zorg, heeft een vijftientig tal vrijwilligers in de Gemeenten Horst aan de Maas, Venray, Bergen en Gennep. We maken deel uit van een landelijke vereniging VPTZ, die ons algemeen ondersteunt.

De vrijwilligers die dit werk vaak jarenlang doen, krijgen van de VPTZ scholing zodat zij weten wat er van hen wel of niet verwacht wordt. Zij doen dit in volle overtuiging iets voor de medemens te kunnen betekenen in een belangrijke levensfase. Dat geeft voldoening en ze krijgen er veel waardering voor. Hun werk doen ze in teamverband met elkaar, de nachtzorg wordt verdeeld over meerdere vrijwilligers.

De VPTZ kan ingeschakeld worden door telefonisch contact op te nemen met een van de coördinatoren of uw vraag per e-mail sturen. De Stichting VPTZ is een vrijwilligersorganisatie zodat aan de hulp die geboden wordt geen kosten verbonden zijn.

Meer weten over de VPTZ of wilt u vrijwilliger worden bel 06-55790271 of mail info@vptznoordlimburg.nl

Ook kunt u onze website bezoeken www.vptznoordlimburg.nl

Gerrie Loeffen

Gods barmhartigheid en de uwe

“Stefan, wanneer je op het podium staat vergeet je al mijn feedback van de afgelopen weken!”. Deze woorden van mijn oud-muziekdocent komen nog regelmatig in me op. Als ik muziek maak, wil ik me er aan overgeven en met zo’n overgave is het lastig nog de aanwijzingen te onthouden. Ik denk dat hogere kunsten in essentie nutteloos en omwille van de kunstvorm zelf uitgevoerd worden. Dat is wat de filosofen een intrinsiek waardevolle activiteit noemen, waarin de mens kan verdwijnen opdat hij zichzelf kan vinden¹.

In het noviciaat, waar ik sinds 9 maanden mee bezig ben, bestaat een vergelijkbare situatie. Een van de taken die wij in dit huis toebedeeld krijgen is de rol van cantor. Ook hier bemerk ik een wezenlijk verschil tussen de oefening en de uitvoering van muziek, in dat geval de liturgie. Het valt mij op dat alvorens het officie aanvangt alles goed gezongen en ingestudeerd kan worden maar tijdens de liturgie zelf is er een bepaalde spanning. Het is de kunst om in deze spanning rationeel te blijven, maar tegelijkertijd deze spanning om te vormen in een muzikale en esthetische, maar vooral geestelijke uitvoering, van de liturgie.

En dan volgt er een kuch van de koorbank achter mij. En nog een kuch. Het is een van de oude broeders. Het is een signaal van een fout die ik zojuist beging. Ik zette de antifoon voor Vespers in waar de Antifoon voor Laudens zou moeten klinken. Snel kus ik mijn scapulier en probeer de herstelde schade te corrigeren; maar dat is natuurlijk te laat. Als cantor leid je het officie en een verkeerde leiding zorgt voor een verwarde kudde. Gelukkig weet een van de oudere broeders het geheel te corrigeren door luider en correcter te zingen dan de rest.

Het is een goede oefening in nederigheid. Op deze wijze leer je je eigen zwakheid kennen. En dat is precies wat het is; *zwakheid*, geen *zonde*. Volgens mij worden de twee termen vaak door

elkaar gebruikt, niet zelden omdat het woord *zonde* ouderwets of moralistisch zou klinken. Maar het is van belang het beestje bij de naam te noemen, want taal creëert werkelijkheid. En in het bijzonder wanneer het gaat om ons zielenheil is duidelijke taal onontbeerlijk. Zonde veronderstelt een bewuste keuze voor het kwaad; zwakheid overkomt ons. Bij zwakheid gaat het om onvrijwillige zonde of kwaad dat aan de aandacht van de bedrijver ontgaat. Soms is zwakheid lastiger en moeilijker te dragen want je hebt er niet bewust voor gekozen. Je kan er op het moment zelf niets aan doen en het problematische is dat een ander soms denkt te kunnen oordelen dat je er wel iets aan had kunnen doen.

Deze situaties van zwakheid komen vaak voor in het gemeenschapsleven in een klooster (wat niet betekent dat er niet gezondigd wordt uiteraard!). Er zijn veel situaties waarin je je gekwetst of benadeeld voelt zonder dat de ander zich van het minste kwaad bewust is. Anders geformuleerd: karakters botsen terwijl de karakters zelf dit vaak alleen van de ander in de gaten hebben. De waarheid is echter dat je zelf evengoed een kruis voor de ander bent. Maar hoe dichter we tot het objectieve licht van Christus komen, hoe duidelijker onze subjectieve gebreken zichtbaar worden. In het begin waren wij in duisternis, maar na de doop en door de genade die Hij ons geeft in de sacramenten (in het bijzonder de

¹ *The philosophy of Music* – <https://plato.stanford.edu/entries/music/>

Eucharistie en de biecht) kunnen wij dichter en dichter tot Zijn Licht naderen. Het is precies wat de psalmist zo mooi formuleert in psalm 19: 13:

“Onoplettendheden, wie merkt ze? Reinig mij van verborgen kwaad.” (Psalm 19:13)

Merk op dat de psalmist vraagt om vergiffenis van het verborgen kwaad; dat houdt in het kwaad dat aan mij (maar natuurlijk wel aan God) nog niet bekend is. Het is door de dagelijkse bekering, het ons keren naar het Licht, dat wij meer en meer onze eigen zwakheid erkennen en genezing vragen.

Dit is ook de betekenis van Gods barmhartigheid. Het woord barmhartigheid betekent dat God *hart* heeft voor ons *misère*. Het latijn is duidelijker in het woord *misericordiae*. Thomas van Aquino² zegt echter dat deze *affectieve* vorm van barmhartigheid niet eigen is aan Gods wezen. Hij beredeneert dat alleen *effectieve* barmhartigheid, in de zin van het wegnemen van het *misère* en de *zonde* (zoals in de Eucharistie of biecht gebeurt), eigen is aan Gods essentie. Het gaat hier om de goddelijkheid van Christus. Maar Christus is ook het geïncarneerde Woord, de perfecte mens en het is door Zijn menswording dat wij iets van God kunnen waarnemen. In zijn perfecte menselijkheid is Christus zeer bewogen met de mens die gebukt gaat onder lijden, zonde en zwakheid. In Markus 8: 2, bijvoorbeeld, spreekt Christus zijn medelijden uit voor de menigte die honger lijdt. Of in Mattheus 9:36 waarin Christus medelijden heeft met de massa die geen herder heeft.

Dit medelijden is niet puur geestelijk. Het heeft ook een overduidelijk fysiek effect. Christus heeft zoveel hart en medelijden voor de naaste dat zijn hart breekt wanneer een van zijn schapen zich op de verkeerde weg begeeft. Deze hartenkreet is fysiek en doet lichamelijk pijn in Zijn perfecte menselijke natuur. Dezelfde fysieke uiting van barmhartigheid vinden we terug in het *Benedictus* dat het hoogtepunt vormt van de het officie van de Laudens van het getijdengebed. Elke dag tijdens de Laudens wordt afgesloten met de Lofzang van Zacharias uit Lucas 1 (ook bekend als “*Benedictus*”) die spreekt over de *innige barmhartigheid van onze God*. Het Latijn, het Grieks en het Hebreeuws zijn meer fysiek in de uitdrukking van het woord *innig*. Het latijn spreekt namelijk over *per viscera misericordiae Dei nostri*. *Viscera* verwijst hier naar de ingewanden of de darmen. In het Grieks staat er *σπλαγχνον* [spla-gchna] wat beduidt ingewanden, longen of baarmoeder maar ook breder vertaald kan worden met alle gevoelens en emoties die een fysieke vorm aannemen. God lijdt met ons wanneer wij dit toelaten. Het is op de *Via Dolorosa* dat hij ons het meeste nabij is.

Want we hebben geen Hogepriester, die onze zwakheden niet meevoelen kan, maar Eén, die bekoord werd geheel op dezelfde wijze als wij, behoudens de zonde. (Hebreeën, 4: 15)

In het oude testament wordt Gods barmhartigheid aangeduid met het Hebreeuwse woord *רחם*[rakh'-am] dat afgeleid is van het zelfstandig naamwoord “baarmoeder”, en beeld voor de plek waar het leven ontstaat. Deze uitdrukking is passend voor God die aan het begin staat van het leven. Het gaat hier om een bredere opvatting van barmhartigheid. Het initiatief ligt altijd bij de Heer. Het is Christus die liefdevol op ons heeft neergezien voordat wij geboren werden. Dat is de bredere opvatting van barmhartigheid (die verder gaat dan het wegnemen van de zonde) als afhankelijkheid, die een dispositie van nederigheid en godvrezendheid veronderstelt.

Zoals een vader zich ontfermt over zonen, heeft Jahweh zich ontfermt over hen die Hem vrezen." (Psalm 103:13)

Deze barmhartigheid benadrukt dat alles van Christus uitgaat en dat wij slechts op deze uitnodiging kunnen ingaan. Wij kunnen hem niets geven. Wij kunnen niet vanuit onszelf liefhebben. Het is Jezus die ons eerst liefheeft; wij kunnen slechts Zijn Liefde lenen. Deze barmhartigheid is afgebeeld in Rembrandts schildering van de verloren zoon waarbij God de verloren zoon de hand reikt. Opvallend is ook dat de verloren zoon zijn hoofd laat rusten op het Hart (misericordiae) van Christus. Naast barmhartigheid als verzoening met God kan het schilderij ook beduiden dat God de mens en de schepping in zijn handen heeft. Barmhartigheid is dan de term voor een afhankelijkheidspositie tussen de mens en God. Zonder God is er niets. Zonder God bestond u niet. Alles wat is, is van hem afgeleid. **God is**³. We kunnen het woord 'is' niet eens gebruiken als Hij niet bestond. De mens, en de gehele schepping, worden blijvend in stand gehouden door God. Alles is genade.

Een voorbeeld van een toewijding aan barmhartigheid vinden we in de dialoog die uitgesproken wordt tijdens de tijdelijke professie die Deo volente op 16 september in Rotterdam zal plaatsvinden. De provinciaal vraagt aan de novice: "Wat verlangt u?". En de novice antwoord: "*Gods barmhartigheid en de uwe*". Het is een unieke Dominicaanse formule die niet in andere kloosterordes gebruikt wordt. We verlangen Gods barmhartigheid opdat we erkennen dat we in elk opzicht van zijn genade afhankelijk zijn. Hij houdt ons vast en geleidt ons naar het Hemels vaderland zoals een herder zijn schapen weidt. En als wij vallen erkennen wij nog meer onze afhankelijkheid en verlaten wij ons nog meer op hem. Want "zonder Mij kunt gij niets doen" (Joh 5:5). Deze totale en absolute afhankelijkheid van God wordt radicaal afgebeeld door de prosternatie van de broeder tijdens het uitspreken van het antwoord op de vraag van de provinciaal.

3 *Exodus 3:14*

4 *Regel van Augustinus, hoofdstuk 4*

De terugkeer van de verloren zoon (1668) ~ Rembrandt

Naast Gods barmhartigheid verlangen we ook de barmhartigheid van onze broeders. Opdat zij vergeven zoals Christus zeventig maal zeven maal (d.w.z. altijd) vergeeft (Mat 18:21). Ook de aan ons verborgen zonden dienen vergeven te worden door de gemeenschap. Ook al kan een broeder, omwille van het welzijn binnen de gemeenschap natuurlijk een broederlijke vermaninggeven. De regel van Augustinus (die Dominicanen volgen) is daar zeer helder over⁴. Maar ook hier kan de barmhartigheid in de zin van afhankelijkheid toegepast worden. Het is een van de uitdagingen van het gemeenschapsleven om je kwetsbaar op te stellen, om toe te staan dat Christus ons verlost en nabij is in de gemeenschap. Misschien is dat wel het moeilijkste. De moeilijkheden, kwetsbaarheden en zwaktepunten van je eigen menszijn delen met (broeders binnen) de gemeenschap om samen sterker en heiliger te worden. Maar dit is de weg van de heiligheid. Het is geen gemakkelijke weg. De genade is niet voor perfecte mensen, want zij hebben geen geneesheer nodig.

Met de Apostel concludeer ik:

“Het liefst zal ik dus op mijn zwakheden roemen, opdat de kracht van Christus in mij mag wonen. En zelfs verheug ik mij om Christus’ wil over zwakheid en smaad, over noden, vervolgingen en angsten. Want als ik zwak ben, ben ik sterk.” (2 Kor 12: 10)

In de laatste periode van het noviciaat vraag ik om uw gebed. Dat Christus mij en mijn medebroeders de genade schenkt om te volharden in de roeping en ons inzicht en wijsheid schenkt op de weg van prediking in de voetsporen van Dominicus.

Een Dominicaanse Novice voor de Nederlandse Orde der Predikheren, in Cambridge – Engeland.

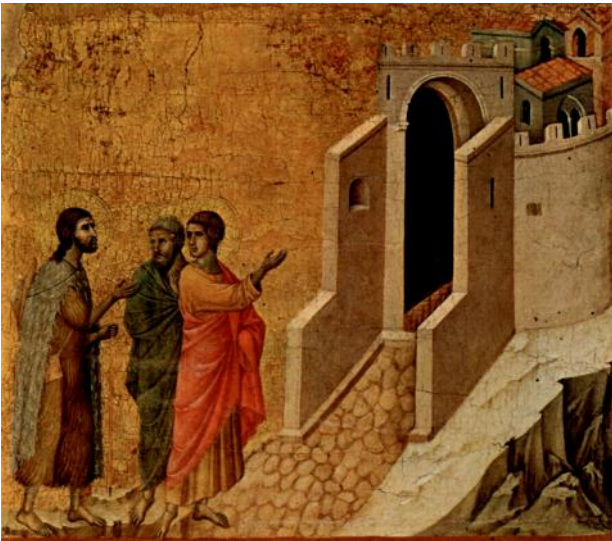
Prosternatie van dominicanen tijdens professie

Parels uit de preken van de deken

In deze rubriek brengen we een aantal mooie passages uit de preken van deken Smeets op de zondagen in de afgelopen maanden onder uw aandacht. Omdat ze alleszins de moeite waard zijn om er nóg een keer kennis van te nemen of om ze te lezen als u ze nog niet gehoord had. Boven iedere passage staat de aanduiding van de schriftlezingen van de betreffende zondagen, waarop de preken betrekking hebben.

Derde zondag van Pasen 15 april 2018

Lucas 24,35-38

Na zijn verrijzenis verschijnt Jezus enkele keren aan Maria Magdalena en aan zijn leerlingen. Ze herkennen Hem in eerste instantie niet omdat ze leven in de overtuiging dat dood dood is. Iemand die gestorven is kan niet meer leven.

Uiteindelijk herkennen ze Hem om wat Hij zegt en doet, Maria Magdalena herkent Hem als Hij haar naam uitsprekt: Hij kent haar bij name want haar naam staat geschreven in de palm van zijn hand, net als die van ieder van ons.

De Emmaüsgangers herkennen Hem als Hij het brood breekt. Daaraan kunnen ook wij Hem herkennen in iedere eucharistie die we vieren.

Bijna alle tekenen die in het openbare leven naar Christus verwijzen zijn gedurende de laatste 50

jaar uit onze scholen en openbare gebouwen verwijderd. Men wil Hem niet meer kennen en erkennen. Hoogstens als een abstract en vrijblijvend iets, verwijzend naar een pakketje waarden en normen. Hij is echter niet "iets". Hij is Iemand. De God van en voor ons allen.

Zijn bestaan is niet afhankelijk van ons geloof. Hij is en blijft in ons midden, alle dagen van ons leven en ook daarna. En wacht op onze erkenning.

Zevende zondag van Pasen 13 mei 2018

Johannes 17,11b-19

Jezus zegt

"Ik heb hun uw woord meegedeeld, maar de wereld heeft hen gehaat omdat zij niet van de wereld zijn zoals Ik niet van de wereld ben".

Jezus heeft ons het woord van de Vader meegedeeld. Als we op dat Woord ingaan zijn we niet meer van deze wereld, maar wel in deze wereld. We worden verondersteld wel in deze wereld te leven maar niet alles wat die wereld ons biedt klakkeloos over te nemen. Er is veel meer dan macht, genot en geld.

Als mens hebben we diepere wortels dan alleen de aardse en ook een hoger doel dan alleen het wereldse.

De jonge kerk en onze oude westerse kerk hebben veel raakpunten. Ze vormen een minderheid, volgelingen van Christus, van zijn leven in verbindende liefde. We leven niet ten koste van anderen maar samen met hen. Dat is een opdracht, een uitnodiging en een uitdaging, ons hele leven lang.

Hoogfeest van Pinksteren 20 mei 2018

Johannes 20,19-23

In de wereld, die tegenwoordig door veel jonge en moderne mensen als "the place to be" wordt beschouwd, gelden hoge normen: je moet succesvol zijn, liefst fysiek aantrekkelijk, je moet stijl hebben, een goede baan, een dure smaak en een sprankelende carrière.

Als je dat alles als norm beschouwt, ligt een depressie om de hoek als op termijn blijkt dat dit onbereikbaar is. Volgens deskundigen hebben veel jongeren vandaag last van depressies en komen ze redelijk vaak over de voer bij psychiaters of psychologen.

Ze vinden het moeilijk te voldoen aan de hoge verwachtingen van hen zelf of van anderen. Dat maakt hen onzeker. Ze weten zich niet be-

vestigd.

Telkens als Jezus na zijn verrijzenis binnen komt in de zalen waar zijn apostelen zich hebben opgesloten uit angst voor de buitenwereld begint hij met de woorden: "Vrede zij u".

Jullie hoeven niet bang of onzeker te zijn want Ik ben bij jullie, ik waak over jullie, ik breng jullie de vrede, de echte. Laat je niet ontmoedigen door de eisen of de wensen van deze wereld. Maak je niet druk over andermans eisen. Ik accepteer je, zoals je bent, niet volmaakt maar wel goed wilend. Je wordt door mij en door mijn Vader gekend, bevestigd en bemind.

"Vrede" zei Jezus nogmaals. "Zoals de Vader mij gezonden heeft, zo zend ik u".

"Ontvang de Heilige Geest. Gods licht verdrijft het menselijk duister".

Een kerkganger

Fijne vakantie

GROTE KERK

Adres

Parochie Sint Petrus' Banden
Eindstraat 6, 5801 CR Venray
0478-550740 - petrband@zonnet.nl

Misintenties opgegeven

Maandag t/m vrijdag, behalve donderdag, van 9.30 tot 10.30 uur, telnr.: 0478-550740; stipendium: € 10,- voor missen op weekdagen, € 25,- voor weekendmissen. IBAN: NL49 ABNA 05797 39481 of IBAN: NL75 RABO 01539 04143.

Kerkbijdrage

Op bankrekening NL59ABNA0484100017 of Postbank (giro) NL82INGB0001174863 inzake kerkbijdrage. Voorzitter comité kerkbijdrage: dhr. F. Welschen. Penningmeester parochie Sint Petrus' Banden: dhr. J. Loonen

H.H. Missen

Weekdagen: 9.00 uur
Zaterdag: 19.15 uur
Zondag: 9.30 uur

PATERSKERK

Adres

Parochie OLV van Zeven Smarten
Leunseweg 5, 5802 CE Venray
0478-580202 - info@paterskerkvenray.nl

Misintenties opgegeven

Maandag t/m vrijdag van 9.30 tot 10.30 uur, telnr.: 0478-580202; stipendium: € 10,- voor missen op weekdagen, € 25,- voor weekendmissen. IBAN: NL81 ABNA 0231 8034 94 , t.n.v. Kerkbest. O.L.V. van Zeven Smarten.

Kerkbijdrage

Op bankrekening postbank
IBAN: NL42 INGB 0004 2040 20,
t.n.v. parochie Venray-Zuid of
IBAN: NL17 ABNA 0231 8085 26,
ten name van: Kerkbestuur O.L.V. van Zeven Smarten inzake kerkbijdrage.

Inloopmorgen op woensdag

Pastorie: 9.30 -12.00 uur

Mariakapel geopend

Ma t/m za: 9.30 -19.00 uur

H.H. Missen

Weekdagen: 18.30 uur
Zaterdag: 18.00 uur
Zondag: 11.00 uur
(met kinderwoorddienst en opvang voor baby's en peuters)

Aanbedding van het Allerheiligste

Vrijdag: 17.30 uur

"In her voyage across the ocean of this world, the Church is like a great ship being pounded by the waves of life's different stresses. Our duty is not to abandon ship but to keep her on her course."

— St. Boniface

Redactie

Het adres van de redactie is: Leunseweg 5, 5802 CE Venray.
Email: samenkerkvenray@gmail.com

Gratis abonnement? Opzeggen? Adreswijziging?

Stuur een mailtje of een briefje.

Parochiekroniek

GROTE KERK

Overledenen

Martha John Logtens, 50 jaar -- Gert Urselman, 87 jaar -- Stefan Kainama, 83 jaar -- Jet Claessens-Jacobs, 90 jaar -- Jan Vercauteren, 75 jaar-- Oda Verhaegh, 73 jaar -- Jeanne van Haren-Gommans, 79 jaar -- Jan van Ampting, 90 jaar -- Willemien de Vilder-Rutte, 85 jaar -- Marie Arts-Linders, 81 jaar

Huwelijken en Jubilea

Bas Schutgens en Carolien Herraets, Huwelijk
Piet van den Beuken en Bianca Arts, Huwelijk
Erwin Peters en Marjoleine Peeters, Huwelijk

Dopelingen

Bink Cuppen -- Lars Lommen -- Denis Brezavscek -- Sep Hanen -- Jayjay van der Vegt

PATERSKERK

Overledenen

Harrie Hendriks, 95 jaar -- Hanny Croughs, 73 jaar -- Truus Janssen-Janssen, 92 jaar -
- Door Jenneskens-Janssen, 97 jaar

Huwelijken

Geen

Dopelingen

Favour William -- Emmanuel William -- Emily van Aarsen -- Loek Jeuken